

ХАРЬКОВЪ.

ПРИБАВЛЕНИЯ КЪ ХАРЬКОВСКИМЪ ГУБЕРНСКИМЪ ВѢДОМОСТЯМЪ.

Выходятъ по Понедѣльникамъ, Средамъ и Пятницамъ.

(ГОДЪ ПЯТЫЙ).

Подписная цѣна на Прибавленія:

Безъ доставки и Съ доставкою
пересылки. и пересылкою.

За годъ 2 р. 2 р. 50 к. с.
—полгода 1 р. 25 к. 1 р. 60 к. с.

На Губернскія Вѣдомости:

Безъ переплета . . . 3 р. сер.
Въ переплѣтѣ . . . 3 р. 85 к.

За доставку на домъ или пе-
ресылку по почтѣ въ годъ 50 к.

Статьи для напечатанія и вообще всякаго рода извѣстія просять присыпать на имя Редактора.

СОДЕРЖАНИЕ: СИРІТКА.—Частныя объявленія.—

№ 87

ПОНЕДѢЛЬНИКЪ

9-е Сентября.

1863.

Подписавшіеся на оба изданія
платятъ за пересылку или до-
ставку только 50 коп. сереб.

Подписка принимается въ Кон-
торѣ Редакціи, въ нижнемъ эта-
жѣ дома Губернскихъ Присут-
ственныхъ мѣстъ.

Частныя объявленія принима-
ются за букву и цифру по $\frac{1}{7}$
коп. сер. за каждый разъ.

СИРІТКА.

(Продолженіе.)

ДѢЙСТВІЕ ВТОРОЕ.

Весна въ исходѣ. Прямо отъ зрителей черезъ всю сцену идетъ дорога, въ глубинѣ сцены виднѣются деревенскія избы. На правой сторонѣ отъ зрителей, ближе къ авансценѣ, надъ дорогою, небольшая роща, въ глубинѣ которой выходъ. На лѣвой сторонѣ отъ зрителей, почти визави съ рожей, небольшой холмъ, на которомъ—сельское кладбище, съ нѣсколькими покойвшимися отъ ветхости крестами; на вершинѣ холма уединенно возвышается поросшая свѣжей травой могила и на ней просто покойившійся крестъ. На этой могилѣ—могилѣ матери своей—сидить Маруся въ чистой рубахѣ, въ чистой запаскѣ и съ вѣнкомъ на головѣ; въ лѣвой рукѣ ея букетъ изъ полевыхъ цветовъ, а другой—большой—лежитъ подлѣ, на могилѣ. Она сидить, задумчиво склонивши голову на лѣвую, что съ букетомъ, руку и нѣмъ смотритъ вдалъ. Вечеръ. Вблизи чирикаютъ кузнечики, вдали—по направлению къ гаю—слышень

увылый стонъ филина. При поднятіи занавеса, сцена находится въ такомъ положеніи нѣсколько минутъ.)

ЯВЛЕНИЕ I-е.

МАРУСЯ (одна).

Маруся (непрѣмѣнная положенія, поетъ тихо,
нѣжно, съ глубокою потрясающею грустью):

Нащо мині чорні брови,
Нащо карі очи?
Нащо літа молодії
Веселі—дівочі?
Літа мої молодії
Марно пропадають,
Очи плачуть, чорні брови
Одъ вітру линяють.
Серце вянє, нудить світомъ,
Якъ пташка безъ волі,

Нащожъ мині краса моя,
Коли нема долі?!

(Утираєть рукавомъ рукахи навернувшіся слезы
и еще грустище продолжаетъ)

Тяжко мині сиротою—
На сім' світі жити,
Свої люде—начъ чужій,
Ні съ кімъ говорити!
Нема кому роспитати,
Чого плачутъ очи,
Нема кому росказати,
Чого серце хоче;
Чого серце, начъ голубка,
День и нічъ воркує,—
Ніхто его неспитає,
Незнає, нечує!
Чужі люде неспитають,
Тай нащѣ питати?
Нехай плаче сиротина!
Нехай літа тратити!

(Слышно всхлипуванье; почти сквозь слезы).

Плачъ же, серце, плаchte очи,
Поки незаснули.—
Голосніше, жалібніше,
Щобъ вітри почули;
Щобъ понесли буйнесеньки
За єине море,
Чорнявому, зрадливому
На лютее горе!...

(Встаетъ, кладеть поодаль, что въ рукахъ, букетъ, береть лежавшій подлѣ—большій, дѣлить этотъ послѣдній на отдѣльные цвѣты и убираетъ ими могилу своей матери и всю эту работу сопровождаетъ словами). Въ останній разъ, пенько моя рідненка, въ останній разъ убираю твою могилоньку! (Плачетъ и говорить сквозь слезы). Людямъ завидно стало, что у мене зосталась хочъ могилонька твоя, імъ завидно стало мое горе и теперъ посылаютъ мене незнать куди и незнать до кого; да, мабуть, чужі чи не лучі будуть! (Плачетъ. Молчаніе. На що ти, матусенько моя рідненка, на що ти oddala мене сей язі неукротимій? Вона запропастила мій вікъ дівочий, вона випила ізъ мене всю кровь, убила мою радість—мої літа молодії! (Сандиться на прежнемъ мѣстѣ и поетъ, почти всхлипвая, раздирающимъ душу голосомъ):

Літа мої молодії
Марно пропадають!

Очи плачуть, чорні брови...

(Слези душать и мѣшають пѣть; слышенъ неудержимый плачъ. Молчаніе. Плачъ утихає, слышны только неровные вздохи и замѣтно колебаніе взволнованой груди. Сдержаннъмъ голосомъ). Прости мене, моя пенько сизокрила!... Хиба ти винна моему нещастю, чи ти мині его хотіла! Хиба ти знала, отдаючи мене Стесі, въ яку каторгу вводишъ твою доню! Ти думала, що родя все таки лучче чужихъ; ти повірила Стесі, бо вона прикинулася передъ тобою такою доброю, такою жалосливою, а теперь?! (Плачетъ. Молчаніе. Сквозь слезы) Якби ти знала, моя пенько сизокрила, якби ти тілько побачила, якою вона ягою стала для твоєї донї! (Плачетъ. Молчаніе. Сквозь слезы). Недаромъ ти казала передъ своею смертю, що нікому буде приголубить мене, нікому буде покохати твоєї донї! Недаромъ ти, благословляючи мене оцією іконкою (внимаетъ ізъ зашазухи повищений ленточкой на шеї дереваний образокъ Божії Матери, креститеся, благоговійно цѣлує образокъ и держить его въ рукѣ) казала въ останній разъ наче виспівала: (декламируєтъ).

Доню доню! Що якъ часомъ
Матері нестане?

Хто такъ тебе приголубить,
Хто кохати стане?...
Гледи, серце, якъ умру я,
Цяя Божа Мати,
Тільки й буде тебе въ світі
Любити и кохати!

[Благоговійно цѣлуєть образокъ]

Може тебе чужі люде
Цюратися будуть,
Ta въ недолі Божа Мати
Сиріть незабуде!

(Цѣлуєть образокъ и плачетъ. Молчаніе. Сквозь слезы). Одна була утіха въ мене, одна надія, дай ту однімають відъ мене, и тай завидно стало людамъ! Вони хочуть зпровадити мене ізъ села, щобъ я небачилася зъ моїмъ соколикомъ—Василемъ. Я чула, якъ Параска прохала Грицька, щобъ вінь недонуславъ Василя бачитися ізо мною. Щожъ? Цілій місяць вони недонускали до мене Василя, цілій місяць я небачила моего вірного дружечка, моего го-

лубчика сизокрилого (плачеть и задумывается. Изъ глубины сцены по направлению къ рощѣ показывается веселый хороводъ дивчатъ и парубковъ, по мѣрѣ приближенія къ рощѣ слышно пѣніе веснянокъ, и смѣхъ дивчатъ, и веселый говоръ парубковъ; хороводъ быстро скрывается въ рощѣ въ выходѣ. Маруся, при появлѣніи хоровода, выходитъ изъ задумчивости и, слѣдя за нимъ, говоритъ съ глубокой грустью во взорѣ и голосѣ). Онъ що людямъ дае весна! Онъ якъ провожаютъ другіи свою молодість, свою радість, свое дівотство! А я... А моя де радість!... А мое дівотство!... Moi лїта молодї.. мо-о-о-і чо-о-рні бро-о-ви, карі очи.... (Поетъ сквозь слезы съ глубокою потрясающей грустью, медленно, выразительно).

Нащо мині чорні брови?

Нащо карі очи?

Нащо лїта молодї—

Веселі дівочі?

Лїта мої молодї

Марно прошадають,

Очи плачуть, чорні брови

Одъ вітру линяютъ;

Серце вяке, нудить світомъ.

Якъ пташка безъ волі.

Нащожъ мині краса моя,

Коли нема долї!...

(Слышно вехлыванье. Молчаніе. Прерывистымъ голосомъ] Ось уже весна кончаетца, а я только зъ початку и бачила свого Василя, а бильшъ ніколи: недають ему, моему соколику, побачитъ мене, хочуть, щобъ забувъ мене! Затимъ то и спровожаютъ мене на край світа, затімъ то Стеха наймає мене за базціонкъ бештаннику, за тімъ-то вона хоче затопить мою головоньку, бо я чула, якъ вона підмовляла Параску, щобъ вона приворожила моего Василя до її Олесі, щобъ вона причаровала его своїмъ гостренькімъ, якъ бритва, язычкомъ... (Мгновенно вскаиваетъ съ мѣста, въ то-же время съ непрітворной экзальтацией всплескиваетъ руками, ломаетъ ихъ и, съ оттѣнкомъ отчаянной грусти во взорѣ и голосѣ, вскрикиваетъ сквозь слезы). Бо-о-же-ми-и-ло-о-серд-ний! Бо-о-же-ми-и-ло-о-серд-ний! (Рыданія. Слова замираютъ. Закрываетъ лице обѣими руками. Замѣтно колебаніе всего

корпуса, едва держится на ногахъ, медленно и едва замѣтно опускается на колѣни, отнимаетъ руки отъ глазъ, скрещиваетъ ихъ на груди и обращаетъ, полный глубокой души, взоръ къ небу. Молчаніе. Падаетъ на могилу и рыдаетъ во все услышаніе. Встаетъ на ноги и нѣсколько успокоеннымъ голосомъ). Що я зробила імъ, що вони хотять занапастити мене на віki-вічнї?... [Задумывается. Мгновенно выходитъ изъ забывчивости, восторженнымъ голосомъ, какъ бы нашедши что отрадное]. Ні!... Не однать імъ відъ мене моего сизенького голубчика, моего миленъкого Василечка! Нерозлучить імъ мене зъ моїмъ вирнімъ дружечкомъ—нівже—нізащо! Нетакъ вінъ нокахавъ мене! Нетакъ вінъ завіравъ передоминою свою іцирую любовь, свою незмінну вірность, свое нерозлучне кохання! [Быстро сходитъ съ могилы и направляется къ дорогѣ, болѣє одушевляясь]. Пойду, пойду до свого Василечка, до свого миленъкого коханчика! Нехай надивитца на свою Марусю! Нехай добре навтішаєтца ю, бо до-о-о-вго, до-о-о-вго пебачити ї моему голубчику сизокрилу. [На мгновеніе забываетъ, сквозь слезы] Якъ та голубка, якъ голубка сизенька, паду на его блушию, вицілую въ останній разъ бле лице, чорні брови моего вірного дружечка, да накажу ему крішко-накрішко некидать своеї Марусі, що любить его бильшъ, ніжъ свою душу. [Выходитъ на дорогу и медленно идетъ съ поникшою головой по направлению къ рощѣ. При этомъ поетъ тихо, мелодично, съ оттѣнкомъ глубокой затаеной грустью въ голосѣ]:

Чи всі тї сади цвітуть,

Що весною розвиваються?

Чи всі тї вінчаються,

Що вірненько да кохаються?

Половина саду цвіте,

Половина осипається:—

Одна пара вінчаетса,

А другая ро-о-о-злу-у-ч....

(Голосъ быстро падаетъ; Маруся поривисто бросается въ объятья незамѣтно подошедшаго къ ней Висиля. Послѣдніе замершіе звуки ея унылой пѣсни сливаются съ сладкими, страстными поцѣлуйами молодыхъ влюбленныхъ. Патетическая сцена).

ЯВЛЕНИЕ II-е.

Маруся и Василь.

(Сцена на опушке рощи).

Василь (пламенно смотритъ на склонившуюся на его плечо головку забывшейся Маруси, тихимъ сдержаннмъ голосомъ). Крий Боже, якъ вона зрадила, побачивши мене! (Глубоко вздыхаетъ). О-о-о-хъ! Якъ щиро, якъ щиро вона любить! (Къ очнувшейся Маруси съ нѣжной лаской, все не выпуская ее изъ своихъ объятій). Марусечко, Ма-а-ру-у-се-чко, моя пташечко, моя кришечко, мій кришталю неоцінний! (Крѣшко жметъ къ своей груди Марусю, которая снова долгимъ поцѣлуемъ впилась въ него и снова забывается). Патетическая сцена).

Маруся (веселая, восхищенная, забывшая весь міръ, всѣ свои горя, недавніе слезы, упреки, сомнѣнія, отчаянье, надежды, живущая одной настоящей минутой, минутой своей безотчетной глубокой любви, весь свой внутренній паосъ перелившая въ глубоко-восторженный веселый взглядъ, обращенный, прикованный къ Василю, вся—любовь и радость,— въ забывчивости давитъ Василя руками, какъ-бы боясь выслушать его, недумавшаго уходить. Задыхаясь отъ восторговъ радости, сквозь слезы и поцѣлуи, говорить безсознательно, несвѣзно, прерывисто). Ва-а-а-си-и-лечку!... Ва-а-а-си-и-чку!... Ва...а...а...с... (Неудержимыя рыданія—она плачетъ какъ дитя, повисши на шеѣ Василя и совершенно забывшись).

Василь (совершенно потерявши, нѣжнымъ, утѣшающимъ голосомъ). Яжъ десь-де! Яжъ біла тебе, моя Марусечко, моя лебедонько! Я-я-я-жъ біля тебе! Яжъ нікуди неайду!.. Дивися, яжъ нікуди неайду, яжъ біля тебе! Яжъ тебе неоставлю!... Яжъ неоставлю тебе, моя кралечко, моя пташечко маленька! Очнись-же, очнись, моя лебедонько, моя голубонько!

Маруся (очнувшись отъ забытья, съ дѣтски-наивной радостью, въ голосѣ). Дежъ ти взялася, мій Василечку?! Да чи ти жъ се, мій лебедику?! Дежъ бо взялася, кажи мини? (Снова прерывисто цѣлуєтъ его и недожидаешься отвѣта). Охъ, якъ же ти зве-

селивъ мое серденько! Якъ же ти звеселивъ его, мій голубонько!...

Василь (глубоко вздыхаетъ). О-о-о-охъ! И не споминай вже, відкія взялася твій Василь, моя кралечко! (Нѣжно прижалъ ее въ своихъ объятіяхъ и съ нѣжной лаской смотря ей въ глаза). Дай лишь першъ надивитись на тебе, моя пташечко, бо давно, давно вже якъ бачились. (Пристально смотрить на Марусю). Якъ же ти збожевила, моя кралечко! Яка жъ ти бліда стала, моя перепелочка! Дежъ твої губоньки квітчаті, мое серденько? (цѣлуєтъ въ губы). Дежъ твої щічки рум'яні—що цвіли, начъ повна рожа (цѣлуєтъ въ щоки)?.. Уже й очиці не сяють, не блистять веселенько—начъ зірки (цѣлуєтъ глаза)! Тілько брівки, мої го-о-о-лу-у-бъяя-я-я-точка (цѣлуєтъ брови), тілько вони нагадують мини першу Марусю—мое золото, тілько вони все тежъ и чорненікі, и ряспенікі, и такіжъ прямесенькі да тонесенькі—начъ на шнурочку!. (Глубоко вздыхаетъ). Э-э-э-ххъ!.... Марусю, Марусю! Знать—дуже ти натерпілась обѣ ту пору, якъ ми зъ тобою бачились! Знать—ще гіршъ стало тобі на світі, моя сиріточко, мое серденятко!.... (Почти плачетъ, растроганий собственными словами; дальше все съ большимъ и большимъ одушевленіемъ). Знать—багацько слізокъ, слізокъ гіркіхъ, горемичніхъ вилили очі очиці—мої зіронята (цѣлуєтъ глаза)!.. Не помутитця бъ імъ безъ того, незагубить би імъ свого яркого погляду!.. (вздыхаетъ и задумывается).

Маруся (ласкаясь). Багацько, мій Василечко, багацько натерпілась твоя Маруся, аще більшъ передумала! (Іспытующимъ взглядомъ смотритъ на Василя). Я вже думала: оставилъ мене Василь, надемінвса надъ бідною сиротою, нехоче вже ні бачитись, ні говорити до неї;—бо ось—страшно подумать—якъ бачились зъ початку весни, більшъ николи, ні розочокъ, ні на квілинку—ажъ по сей разъ...

Василь (перебиваєтъ съ оттінкомъ оскорблениаго чувства въ голосѣ). Э-э-э-ххъ! Марусю!... Марусю!... Ти все тежъ, все тежъ—якъ перше! Чи ще тобі не жаль мене, що ти печешъ мене своimi палиющими словами! (съ укоризнou). Чи такъ ти хотіла стрітитъ твого вірного дружечка, щобъ заразъ

ОТЪ РЕДАЦИИ

Объявление объ Австрійскомъ займе, въ № 87, Прибавленій къ Харьк.
Вѣд. напечатано по сообщенію Франкфуртскаго Книгопродавца Егера. О
разрѣшеніи же этого займа Правительствомъ, мы не встрѣчали публика-
ціи. Почему не совѣтуемъ нашимъ читателямъ принимать въ немъ участіе,
до особаго объявленія о дозволеніи его.

же ему ніжъ у серце! Чи щежъ я недоказавъ тобі свого вірного кохання? (горячо обнимаетъ ее и нѣжно смотрить на нее, растроганий, сквозь слезы). Марусю—мое серденятко! Чи я жъ виненъ тому, що такъ довго небачився зъ тобою? Чи яжъ нерадніший бачить тебе—мою кралечку неоцінну—щодня, що годину? Чи яжъ нерадніший би бувъ нерозлучатися зъ тобою а ні на одну квилиночку, и все дивитись на тебе—мою зірньку, и все миловатьсь ізъ тобою? Чи яжъ нерадніший би бувъ сему? (Съ нѣжної ласкої смотрить на Марусю). Скажи бо мині, моя кралечко, чи нерадніший же бувъ би я сему?...

Маруся (восторженно обнимаетъ Василя и, ласково и веселенько смотря ему въ глаза, поетъ съ затаеною грустю).

Люде сонце заступили—бъ
Якби мали силу,—
Щобъ сироті несвітило—
Слези несушило!

Такъ-то, Василю—мій голубе! Не ти, а люде тому виню, люде—роздучники нашого щастя, нашої долі! Я сама чула, якъ Параска підмовляла Грицька, щобъ вінъ одбивавъ тебе відъ мене, щобъ ти часомъ не здумавъ одружитися зъ бідною сиротою... (ломаетъ руки и истерически вскрикиваєтъ). Боже, боже правий! що я зробила імъ, що вони хотять занапастити мою душу?! Чи я чимъ обідila, чи ще негодила Парасці, що вона хоче одбити відъ мене тебе (падаетъ въ обнятія Василя, п'єлеуетъ его и прерывисто, сквозь слезы, говоритъ) те-е-е-б-е-е—мо-о-е золо-о-о-то, мо-о-го го-о-лу-бчи-и-ка ми-и-лень-ко-о-го! (Въ изнеможенні склоняетъ голову на плечо Василя, который съ нѣжної заботой смотритъ на нее. Патетическая сцена).

Василь (къ очнувшійся Марусѣ). Гріхъ тобі, Марусю—мое серденятко, такечки по-напрасну мутить свою душу! Ажежъ я сказавъ тобі, що ніяка Параска, ніякий Грицько, та нехай ще зъ десятокъ лютійшихъ, то першъ скажатця, а ніжъ відъїбуть мене відъ тебе!...

Маруся (съ упрекомъ). Щожъ тобі мішало бачитися ізо мною зъ того часу, якъ ми—въ останній разъ—підъ вишнею бачились—іще знаїшъ коли? Можна й забути коли! (Іспытующимъ взглядомъ смотритъ въ глаза Василя). Значить, якъ нікто то-

бі немішавъ, ти самъ нехотівъ бачитися ізо мною? Тобі, мабуть, обридло вже бачити мої одні слези? Дай що тобі сирота! Ти—синъ заможнаго батька и не тобі пара я—сирота, наймичка, убога!.... (Поетъ со слезами на глазахъ, съ глубокою, раздирающею грустю въ голосѣ).

Василечку! середъ поля

Зелененькій руті

Не кохатца зъ васильками,

Не рости у купі!..

Поглянь—округъ дівчатонька

Цвітуть, мовъ калина,

Тобі жъ пара проміжъ ними

Не я—сиротина!

(Падаетъ въ обнятія Василя и еще съ большею раздирающею грустю и почти вскрикивая повторяетъ послѣдній стихъ).

Не-е-е я си-и-и-ро-о-о-о-т.....

(Голосъ замирає во взаимныхъ страстныхъ поцільяхъ).

Василь (ласково смотря на Марусю и невыпуская ее изъ обнятій, декламируетъ).

Не ти, серце? А хто жъ другий?...

А кохане є жъ нащо?..

Де подінешъ ті любоці,

Ще намъ всого краї?... .

Маруся (обвивъ одной рукой шею Василя, а другою его станъ и веселенько смотря ему въ глаза, поетъ).

Василечку! не питайся!—

Ажъ серденьку тяжко!—

Та я вбога, а убогімъ

Жити на світі важко!

Василечку—мій голубе!

Подумай гарненъко—

Що ти найдешъ у Марусі,

Окроме серденъко?

(Въ изнеможенні склоняетъ голову на плечо Василя и едва слышно заканчиваетъ).

Нічогієнъко!

Василь (декламируетъ)

За любоці, за коханнے,

Якє бачу въ тебе,

Нічогієнъко на світі

Мій більшъ нетреба!

Ні дукатівъ, ні худоби—

На що вони мині?
Що я маю, те зъ тобою
(цѣлуетъ головку Маруси)
Все пополовині!

(Съ нѣжной лаской во взорѣ и голосѣ). Не тужи, мое сердечко, моя шашечка маленька! Не сумуй понадрасну! Ось, дай Богъ діждать Семена, заразъ поберемося и заживемо—наче ті голубенятка—ушарці! (цѣлуетъ). Не сумуй-же, моя зіронько ясненька! Не губи своїхъ оченять карихъ, своїхъ губелѣкъ квітчанихъ! (цѣлуетъ глаза и губы).

Маруся (съ глубокимъ вздохомъ и темнотью въ глазахъ). О-о-о охъ! Василю! Василю! Якби ти зновъ, що ще зробили люде зъ твоєю Марусею, ти самъ би заплакавъ, якъ тілько щиро її любишъ. (Плачетъ).

Василь (съ тревогой въ жестахъ, голосъ и взорѣ отстуپаетъ отъ Маруси, въ недоумѣнніи и поспішно). Що? що таке? Кажи-бо боржій, що зробили зъ тобою—моїмъ азотомъ неоцінімъ?

Маруся (подходить къ Василю, прижимається къ его груди и глубоко вздыхаетъ). О-о-о-охъ! Важко, мій голубе, важко нетілько вимовить, важко и здумати! (Смотритъ на Вас. со слезами). Небачити тобі, Василю, небачити тобі твоєї Марусі бо-зна до-кіль... (утираєть слези рукавомъ рубахи и заканчиваєть сквозь слезы, едва слышно), може й на віки!

Василь [какъ шальной, поспішно, въ торопяхъ, тревога и нетерпѣнніе во всѣхъ діїнняхъ, взглядѣ, голосѣ], Що! Якъ? Тебе одніятъ відъ мене на віки? [обнимаетъ цѣлуетъ, растроганимъ головомъ]—тебе—мое золото!... (Въ сильномъ паосѣ крѣпче и крѣпче жметъ къ своей груди веселую Марусю съ рѣшимостю въ жестахъ и голосѣ). Ни, Марусю!.. Ніхто на світі не вирве тебе відъ мене, невинушу тебе ізъ рукъ! Лучче задушить тебе оттутечки (нѣжно прижимаєть її въ своихъ обійтіяхъ), інжъ oddать другому!... [Послѣ патетичної паузы, обращается къ Марусѣ]. Да кажи жъ бо, що зробили зъ тобою?

Маруся (веселая, счастливая въ настоящую минуту отъ минутной вспышки чувствъ Василя, веселенько глядя на Василя). Теперь, Василю, теперъ неважко мині и сказати. Бачучи, якъ вірно мене любишъ, я матиму віру, ізъ ти непо-

кинешъ бідної сиротини. [Довѣрчиво заглядываетъ въ глаза]. Чи не такъ же Василечку? Ти непокинешъ твоєї Марусі? Ніколи? ніколи? [Настоятельно и вмѣстѣ съ тревожной мольбой во взорѣ и голосѣ и съ замираньемъ серца]. Вимови, мій Василечку, вимови одно словечко, тоді я розкажу тобі все одъ самого початку до кінця? Чи непокинешъ-же бідної сироти? Ніколи, ніколи? Ніколи незабудешъ твоєї бездольної Марусі?! ..

Василь [страстно, пламенно цѣлуетъ Марусю, прерывая поцѣлун словами]

Мое серце! Чи щежъ мало?

Чи щежъ більше треба?

Не любивъ я на світоньку

Нікого—більшъ тебе!...

(Патетическая сцена).

Маруся (очнувшись отъ сладкої истомы въ обійтіяхъ Василя, глубоко вздыхаетъ). О-о-о-охъ! Мій голубичку, мій лебедичку! Небачитись намъ ажъ до осені:—на все літо Стеха наймає мене одному баштаннику, що ажъ підъ городомъ. (Глубоко вздыхаетъ). О-о-о-охъ! Се все затімъ, мій голубе, щобъ розлучити насъ яко-мога, а тамъ прибрать тебе въ свої руки, щобъ недосталась тобі твоя вірна Маруся!

Василь (потерявшихъ). Я-я-я-якъ? Що?

Маруся [обивавшись обѣими руками шею Василя и съ умоляющимъ, полнымъ глубокої, безпредѣльної любви и тревоги, взглядомъ продолжаетъ начатое]. Василечку! мій соколику, мій лебедичку! Незабудь своеї Марусі, коли щиро її любишъ! Коли кохашъ ї такъ вірно, якъ вона тебе—(цѣлуетъ В. долгимъ пламеннымъ поцѣлувань), ажъ ось-якъ! (Помолчавъ). Ти знашъ, що я приходила оце попрощатця зъ могилою своеї рідненької пеньки? Теперь оце—наче Богъ тебе пославъ, щобъ попрощатись ізъ тобою. (Съ глубокої грустю во взорѣ и голосѣ). Може въ останній разъ бачу тебе—мого вірного дружечка, може вже въ останній разъ цілую оці очи чорнесеньки [цѣлуетъ глаза]! Може вже непочутъ мині твого веселенького голосочка! Може ти забудишъ про мене!.. покинешъ бідну сиротину, а тамъ найдетця й баражча, й моторніша, й зъ обличчя кращіша!... (Іспитуючимъ взглядомъ смотритъ на В.).

Василь (съ упрекомъ). Марусю!.. Марусю!

Маруся (попавъ недовольство Василя, перебираетъ его, веселенько на него глядя). *Ні! ні! мій голубчику! Не сердися, мій лебедику, мій соколику!*

Василь [съ твердостью и рѣшимостью въ головѣ] *Маруся! Ось тобі мое останнє слово! — Якъ тілько вислужишъ літку у баштаника, заразъ-же після Семена иду сватати тебе у Уласа. Ябъ и перше выслобонивъ тебе одъ пайму, дакъ и міни ніколи въ літку сиравляти весілля. (Подходить къ Марусѣ и обнимаетъ ее). Ну, теперъ прощаймось, моя зіронько! Тілько нетужи, нетурбуй своеї головоньки по-нарасну! *[Маруся съ непрітворної экзальтацією бросается въ объятія Василя, крѣпко обнимаются и предаются долгимъ еладкамъ поцѣлуямъ].**

Маруся (все побледнѣвшая, изнывая подъ віяніемъ грустныхъ тяжелыхъ чувствъ, едва слышно, замирающимъ и полнымъ отчаянья голосомъ). Чи не-е-е въ о-о-ста-а-а-ній разъ?!?.. Натетическая сцена разлуки двухъ влюбленныхъ. Смѣшивая слова съ подѣлуми.

Василечку — мій голубе!

Не покидай мене!

Любе, серце, хочъ за-тее,

Що кохало тебѣ!

Василь (тоже въ антракты шевѣжуясь).

Ні, Маруся, мое серце,

Въ світі непокину!

Якъ безъ тебе жити на світі,

Дакъ лучше загануть!

Маруся (вдругъ отшатнувшись и вниматривалась въ долю рощи, съ тревожнымъ чувствомъ во взорѣ и голосѣ). Дивись, дивись, Василечку! Онъ Пара-ска зъ Олесю идуть сюди ізъ гаю и тутечки ще настежужутъ насъ! Ходімо боржій! (Бросается въ объятія Василя и крѣпко, крѣпко цѣлуетъ его). Прощай мій голубчику, мій соколику, мій лебедику! Прощай та незабувай твоєї Марусі а найшачъ того, що самъ обіщавъ и въ чому завірявъ бідную еиротину (поспѣшно идетъ въ глубь сцены — къ селу).

Василь (удаляющейся Марусѣ). Про-о-о-шай! Про-о-о-шай!... [Идетъ съ поникшой головой мед-

ленно въ глубь рощи и выходитъ въ правую дверь, незамѣченный Параской и Олесей, которые выходятъ тою же дверью на сцену].

(Продолж. слѣдуетъ.)

ЧАСТИЧНЫЕ ФІРМЫ. ПЛАТЕЖІ.

1) БОЛЬШОЙ ЗАЕМЪ.

Аустрийскіе фірмы для земельного земледелия въ Австрійскихъ железнныхъ дорогъ въ 42 миллиона австрійскихъ флониковъ.

Платежъ этого займа производится по жребію, въ трехъ-сіячныхъ тиражахъ, и каждая акція даетъ значительную прибыль.

Главные Выигрыши: 21 выигрышъ по 166600 рублей серебромъ, 21 по 133300 р. с., 103 — по 100000 р. с., 90 — по 26600 р. с., 105 — по 20000 р. с., 90 — по 13300 р. с., 105 — по 10000 р. с., 370 — по 3300 р. с., 20 — по 2660 р. с., 76 — по 2000 р. с., 54 — по 1600 р. с., 264 — по 1330 р. с., 503 — по 1000 р. с., 733 — по 660 р. с.

Самый меньший выигрышъ 93 рубли серебромъ.

Планъ, содержащий всѣ подробности, касательно организаціи этого займа, будетъ высланъ, по востребованію, Даромъ.

Ни одинъ заемъ не доставляетъ столькихъ выигрѣвъ и столь значительныхъ Выигрышей.

Ближайшій тиражъ послѣдуетъ 1 октября 1863 года.

Высылка расписания выигрышей и платежей по онымъ производится безъ замедленія.

цѣна 1-ї акціи 6 р. с.

— 6 — 40 —

— 11 — 50 —

Адресоваться къ г-ну Карлу Шефферу, Банкиру и Главному Коммісіонеру въ Франкфуртъ на Майнъ, который посыпаетъ планы, объясненія, назначаетъ путь высылки денегъ изъ Россіи и т. д. Переписка на Русскомъ языке.

2) За отъездомъ арендатора, передается аренда Эрмитажа. О цѣнѣ можно узнать въ домѣ с. с. Павловской, на Пескахъ (90)—

— — —

3) Въ д. Штейфона во 2-й ч., отдаются квартиры въ наемъ. (40)—1.

— — —

4) Отдается кварт. на Рыбной ул. въ д. наследниковъ Андреевыхъ, о 6 ком. съ кухнею, погребомъ и кладовою. О цѣнѣ спросить у опекуновъ: Алексія Голополосова или Тимофея Кульшина, въ лавкѣ подъ д. Костюрина.

(155)—1

— — —

5) Отдается въ наемъ въ г. Харьковъ на Рыбной ул. въ д. подполковника Цонина: 1) гостинница, и 2) верхній этажъ. (80)—1.

— — —

7) Отдается квартира въ 6 ком., при ней конюшня на 3 стойла, сарай и проч. хозяйственная принадлежность; въ чернышевскомъ переулкѣ въ д. Шмальцена, близъ церкви Мироносицѣ. О цѣнѣ узнать въ аптекѣ Шмальцена. (170)—2.

— — —

8) Отъезжающій въ Одесу, между 8 и 12 сентября, въ своемъ экипажѣ, ищетъ спутника. Спросить на Пескахъ въ домѣ д. с. с. Велиховой. (100)—3.

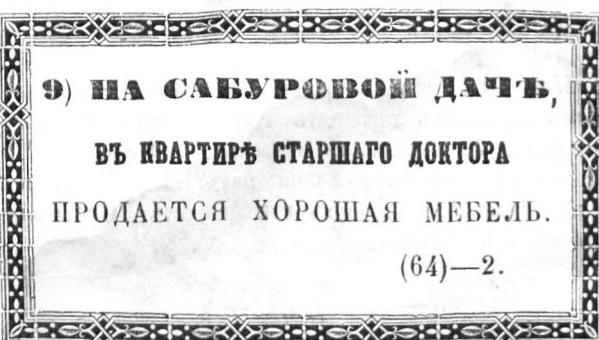
— — —

9) НА САБУРОВОЙ ДАЧѢ,

ВЪ КВАРТИРѢ СТАРШАГО ДОКТОРА

ПРОДАЕТСЯ ХОРОШАЯ МЕБЕЛЬ.

(64)—2.

6) ВЪ ВОДОЧНОМЪ ЗАВОДѢ

Е. ШМАЛЬЦЕНА и КОМП.—

на Коцарской улицѣ,

производится оптовая и розничная продажа разныхъ сортовыхъ водокъ, спирта и очищенного хлѣбнаго вина.

(140)—6

10) Агентъ С.Петербургскаго страхового отъ огня общества, Василий Петровичъ Серебренниковъ, имѣетъ честь извѣстить господѣ владѣльцевъ государственныхъ пяти-процентныхъ выкупныхъ Свидѣтельствъ, получаемыхъ помѣщиками изъ министра губернскаго по крестьянскимъ дѣламъ присутствія, за отходящую отъ нихъ въ собственность крестьянъ землю и плати съ половиною процентныхъ непрерывно дохода билетовъ, выдаваемыхъ по имѣніямъ издѣльнымъ, что онъ таковыя покупаетъ. Желающіе продать означенныя бумаги, обѣ условия покупки оныхъ, могутъ узнать отъ меня въ конторѣ означенного общества, на Московской улицѣ въ д. Грановскаю. (480)—2.

